

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.I.20.051/2014/10.szám

A Kúria a Rusznák Jánosné dr. Licskai Mária ügyvéd által képviselt felperesnek az Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Halász Lajos ügyvéd, által képviselt I. rendű, a dr. Bajnóczi Ágnes jogtanácsos által képviselt II. rendű, és a Buzás Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Buzás Erika ügyvéd,) által képviselt III. rendű alperesek ellen tartási szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Kaposvári Törvényszéken 21.P.20.424/2011. számon megindított perében a Pécsi Ítéltábla Pf.V.20.081/2013/12. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 104. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Pécsi Ítéltábla Pf.V.20.081/2013/12. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon fizessen meg a I-II. rendű alperes részére 20.000 (Húszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget. A le nem rótt 1.143.000 (Egymillió-száznegyvenháromezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati kérelem elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes és az I. rendű alperes testvérek. Az I. rendű alperes és a peres felek szülei között 1999. március 31-én tartási szerződés jött létre, amelyben a tartás fejében az eltartottak a tulajdonukban lévő 4855. helyrajzi számú ingatlan tulajdonjogát holtig tartó haszonélvezeti joguk fenntartása mellett átruházták az I. rendű alperesre. 1999. október 18-án a felperes és az I. rendű alperes között létrejött írásbeli megállapodás tartalma szerint „alulírott ... kijelentem, hogy testvérbátyám javára lemondok a jelen pillanatban (...) helyrajzi számok alatt található szántóföldekről. Továbbá kijelentem, hogy sem szüleim halála előtt, sem szüleim halála után a rám eső részt nem fogom követelni.” A szöveget az I. rendű alperes gépelte, a helyrajzi számokat utólag kézzel írta be: „hrsz.0150, 3003-6, 69,72 AK, TLSZ 570 hrsz 1603/2”. Az okiratot a felperesen és az I. rendű alperesen kívül

két tanú is aláírta.

A tartási szerződés aláírásának időpontjában édesapja (I. r. eltartott) jobb szemére vak volt, de a bal szemén lévő látásromlás ellenére segédeszközzel írásra és olvasásra képes volt. Édesanyjánál (II. r. eltartott a szerződés aláírásakor kiterjedt verőér elkeményedés és lezajlott részleges szívizomzat elhalás utáni állapot állt fenn, amely miatt magasabb kockázatú betegnek számított, azonban rövidesen bekövetkező halálára teljes bizonyossággal nem lehetett számítani.

A II. r. eltartott 1999. július 5-én elhunyt. A 2001. november 30-ai hagyatéki tárgyaláson a felperes jogi képviselője úgy nyilatkozott: a felperes igényt tart - egyebek között - a ... megyei földekre, mert lemondó nyilatkozata csak a ... földekre vonatkozott. A közjegyző hagyatékátadó végzésével a hagyatékot jogerősen az I. rendű alperesnek adta át, azzal, hogy az ingatlanokat idős az I. r. eltartott özvegyi haszonélvezeti joga terheli, majd 2004. január 29-én kiegészítő hagyatékátadó végzéssel a részarányban kiadott 0150. helyrajzi számú ingatlan 6972/4452 tulajdoni illetőségét az I. rendű alperesnek adta át az I. r. eltartott özvegyi haszonélvezeti jogával terheltten.

Az I. rendű alperes a 0150. helyrajzi számú ingatlant 2004. május 29-től 2008. november 30-ig évi 52.290 forint hasznóbérleti díj ellenében hasznosította, majd 2008. december 6-án azt 837.000 forint vételárért értékesítette.

Az I. r. eltartott, valamint az I. rendű alperes 2001. április 17-én a tartási szerződést módosították, amelynek a 2. pontjában rögzítettek szerint a tartási szerződést közös megegyezéssel részben öröklési szerződéssé alakítják át: az örökhagyó halála esetén a tartási és egyéb szolgáltatások ellenében eltartója az I. rendű alperes örökölje minden ingó vagyonát, értékpapírját, betéti követelését.

A tartási szerződés módosításának időpontjában I. r. eltartott személyzeti állapota változatlan volt. 2008. szeptember 18-án az I. r. eltartott elhunyt.

A 4855. helyrajzi számú ingatlant a II. rendű alperes javára 91.488 forint CHF kölcsön és járulékai, míg a III. rendű alperes javára 4.000.000 forint kölcsön és járulékai erejéig jelzálog terheli.

A felperes többször módosított keresetében kérte annak megállapítását, hogy a tartási szerződés valamint az azt módosító szerződés semmis. Az érvénytelenség okaként az I. r. eltartott vonatkozásában arra hivatkozott, hogy a szerződések aláírásának időpontjában olvasásra és írásra képtelen állapotban volt, a névaláírások nem tőle származnak, a szerződések színleltek, illetve fedezetelvonóak.

A II. r. eltartott tekintetében hivatkozott arra, hogy a tartási

szerződés jóerkölcsbe ütközik, mert közeli halálával számolni kellett, a szerződésen szereplő névaláírás nem az eltartottól származik, az színlelt, továbbá fedezetelvonó.

Kérte az eredeti állapot helyreállítását, a 4855. helyrajzi számú ingatlanra törvényes öröklés címén 1/2 tulajdoni hányadának bejegyzését a II-III. rendű alperesek túrésre kötelezése mellett. Kérte továbbá annak megállapítását, hogy az 1999. október 18-ai jognyilatkozatot a 0150. helyrajzi számú ingatlanra nem tette meg, az okirat hamisított. Az ingatlan 1/2 tulajdoni hányada fejében 2.000.000 forint, valamint 2006-tól 2011-ig 500.000 forint többlethasználati díj, és 480.000 forint elmaradt haszon megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, semmisségi, valamint megtámadási okok fennállásának hiányában.

A II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. A III. rendű alperes jogai változatlan fenntartása mellett a kereset teljesítését nem ellenezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 470.790 forintot, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Rámutatott, hogy a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a szerződések aláírásakor az I. r. eltartott, mint örökhagyó nem volt képes írásra és olvasásra. Ezzel szemben a beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény, továbbá az okiratszerkesztő ügyvéd, a tanúk vallomása alapján megállapította, hogy az I. r. eltartott írásra, olvasásra képes állapotban volt mindkét okirat aláírásakor.

A kifejtettek szerint a Ptk. - 1959. évi IV. törvény - 200.§ (2) bekezdése alapján a szerződés jóerkölcsbe ütköző volta akkor állapítható meg, ha a szerződés tartalmában, az elérni kívánt céljában a társadalom negatív értékítéletét váltja ki. Egy kompenzált állapotú, de segítségre szoruló személy esetén az, hogy a fokozottabb gondoskodás érdekében egyik hozzátartozójával köt szerződést, nem tekinthető jóerkölcsbe ütközőnek, ezért a felperes keresetét ezen a jogcímen is alaptalannak ítélte.

Álláspontja szerint a felperes a Ptk. 207.§ (6) bekezdésében szabályozott színlelt szerződés kritériumait sem tudta bizonyítani. Az okiratszerkesztő ügyvéd tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy mindkét esetben az I. r. eltartott kereste meg az I. rendű alperest tartási szerződés megkötése céljából, a feleknek komoly volt a szerződéskötési szándéka, amely egyértelműen tartási szerződés kötésre irányult.

A perben kirendelt írásszakértő - az eredeti okirat szabad szemmel, nagyítóval és mérőeszközzel történő megvizsgálását követően adott -

véleménye szerint mindkét szerződésen az aláírás az eltartottaktól származik. Az igazságügyi írásszakértői véleményt nem rontotta le a felperes megbízásából eljáró magánszakértői vélemény, amely nem eredeti okiratok, hanem annak másolatai alapján készült.

Az elsőfokú bíróság állásfoglalása szerint a felperes, valamint az I. alperes egymással osztályos egyezséget kötöttek. Tekintettel azonban arra, hogy az eredeti okirat nem volt fellelhető, megdőlt annak bizonyító ereje, következésképpen nem állapítható meg, hogy a felperes 1999. október 18-án a 0150. helyrajzi számú ingatlanról is lemondott. Erre figyelemmel az ingatlant a testvérek a Ptk. 607.§ (2) bekezdése alapján egymás közt egyenlő arányban törvényes öröklés címén megszerezték. A csatolt adásvételi szerződésben a vételárat 837.000 forintban határozták meg. Ezzel szemben a felperes állította, de nem bizonyította, hogy az ingatlan magasabb vételáron került értékesítésre. Idézve a Pp. 196.§ (1) bekezdés e) pontjában foglaltakat - az adásvételi szerződés teljes bizonyító erejű magánokirat - az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a vételár fele összege illeti meg a felperest, azaz 418.500 forint. Az elsőfokú bíróság a felperes által előterjesztett bizonyítási indítványokat e körben mint szükségtelent elutasította.

Rámutatott arra, hogy az I. rendű alperes használati díjjal kapcsolatban elszámolási kötelezettsége a Ptk. 195.§ (1) bekezdésén alapul. Úgy foglalt állást, hogy a felperesnek a hagyatéki eljárásban tett nyilatkozata, amely szerint az ingatlan tulajdonjogára igényt tart, nem felel meg a Ptk. 327.§ (1) bekezdése szerinti bírósági úton való igényérvényesítésnek, mert ez a nyilatkozat kizárólag a tulajdonjogra és nem a hasznosításra vonatkozott. A felperes 2012. május 15-én terjesztette elő többtelehasználati díj iránti igényét. Az öt éves elévülésre figyelemmel [Ptk. 324.§ (1) bekezdés] a használati díj 2007-2008. évekre illeti meg, amelynek összege két évre 52.290 forint. A bíróság ennek megfelelően az I. rendű alperest kötelezte mindösszesen 470.790 forint - 418.500+52.290 forint - megfizetésére.

A felperes, valamint az I. rendű alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében részben megváltoztatta, és az I. rendű alperest terhelő marasztalás összegét 1.736.790 forintra felemelte, a keresetet ezt meghaladóan elutasította.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette a másodfokú eljárás során beszerzett igazságügyi ingatlanforgalmi szakértői véleményben foglaltakkal, amely szerint a 0150. helyrajzi számú ingatlan 6972/40452 tulajdoni hányadának 2008. évi forgalmi értéke 3.369.000 forint volt.

Az így kiegészített tényállást ítélezése alapjául elfogadta, és egyetértett az elsőfokú bíróságnak az erre alapított jogi

következtetéseivel is a tartási szerződés és az azt módosító megállapodás érvénytelenségének megállapítása iránti keresetet elutasító döntés tekintetében. A kifejtettek szerint a felperes által sérelmezett az ügyvéd tanúvallomásának figyelembe vétele nélkül sem tudta bizonyítani a felperes tényelőadásait a tekintetben, hogy a szülőknek nem állt szándékában az I. rendű alperessel tartási szerződést kötni, továbbá, hogy az I. r. eltartott írásra, olvasásra képtelen állapotban volt a szerződések megkötésekor. Maga a felperes nyilatkozott úgy az eljárás során (28. sorszámú jegyzőkönyvben), hogy tudott a felek szerződéskötési szándékáról. Úgy ítélte meg, hogy a Pp. 177.§ (3) bekezdésében foglaltak megsértése nélkül döntött az elsőfokú bíróság a szakértő kirendeléséről a felek szakértő személyében való megállapodásának hiányában. Az aggálytalan, alapos szakértői véleményt ítélkezési alapjául a másodfokú bíróság is elfogadta.

Tévesnek találta a felperes fellebbezési érvelését arra vonatkozóan, hogy a hagyatéki eljárás során a tulajdoni igény bejelentése egyúttal használati díj iránti igény érvényesítésének is minősül. Az elsőfokú bírósággal egyetértett abban, hogy a felperes használati díj iránti igénye a 2007. évet megelőző időszakra elévült.

Részen találta helytállónak a felperes fellebbezését a 0150. helyrajzi számú ingatlan forgalmi értékének megtérítése tekintetében: az elsőfokú bíróság tévesen vette az elszámolás alapjául az adásvételi szerződésben megjelölt vételárat, ugyanakkor a felperes helytelenül hivatkozott arra, hogy a jelenlegi forgalmi érték képezi az elszámolás alapját, ugyanis a felperes kötelmi igényt érvényesített, amely az ingatlan eladása időpontjában vált esedékessé, ezért az I. rendű alperes a 2008. évi eladáskor fennállott valós forgalmi érték fele összegével tartozik a felperesnek, ezért az I. rendű alperes marasztalását e körben 1.736.790 forintra felemelte.

A jogerős ítélet ellen a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan az ügyben eljáró első- vagy másodfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével a részben iratellenesen megállapított tényállásra alapított jogi következtetések tévesek, ezért a jogerős ítélet a Pp. 206.§ (1) bekezdésébe ütköző módon megalapozatlan, jogszabálysértő. Lényegében megismételte a fellebbezési érvelését, sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság jogerős ítéletét az aggályos igazságügyi szakértői véleményre, valamint a tanúként kihallgatott ügyvéd és F. L. tanúvallomására alapította, a tiltakozása ellenére kirendelt Igazságügyi Orvosszakértői Intézet csak valószínűségi véleményt adott. Álláspontja szerint jogszabálysértő módon állapították meg a szakértői vélemény alapján az eljáró bíróságok, hogy az I. r.

eltartott mindkét szerződés aláírásakor írásra és olvasásra képes állapotban volt.

Megismételt érvelése szerint a Ptk. 99.§-ára alapítottna a hagyatéki eljárás során bejelentett tulajdoni igénye magába foglalta egyben a használati díj iránti igényét is, azt előterjesztetnek kell tekinteni. Változatlan állítása szerint a somogymeggyesi ingatlan forgalmi értéke jóval magasabb volt, mint a szerződésben kikötött vételár. Sételmezte, hogy az erre vonatkozó bizonyítási indítványát az eljáró bíróságok elutasították. Előadta, hogy igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő kirendelésének indítványozása és a szakértői díj megelőlegezése aránytalan terhet jelentett volna számára. Végezetül hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete elírást tartalmaz, a pertárgyérték helyesen 11.880.000 forint.

Az I-II. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 270.§ (2) bekezdésének és a Pp. 275.§ (3) bekezdésének együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálat alapja az anyagi jogi jogszabálysétés, vagy az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással bíró eljárási jogszabálysétés megvalósulása.

A Kúria a Pp. 275.§ (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján dönt, a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének, továbbá bizonyítás felvételének nincs helye.

A Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül [Pp. 275.§ (2) bekezdés], ebből következően a felülvizsgálati eljárásnak nem képezte tárgyát szerződés fedezetelvonó jellegének vizsgálata, valamint az 1999. október 18-ai jognyilatkozat semmisségének megállapítása, továbbá a támadott ítéletnek a használati díj iránti követelés elévülést megállapító rendelkezése.

A felperes felülvizsgálati kérelme valójában a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelését támadja, a Pp. 206.§ (1) bekezdésének megsétésére hivatkozással.

Jogszabálysétő a megalapozatlan ítélet is. A döntés megalapozatlansága azonban csak akkor állapítható meg, ha az ítéletet meghozó bíróság a jogvita elbírálása szempontjából jelentős tényeket nem tárta fel, a Pp. 163.§ (1) bekezdésében foglaltak megszegésével a szükséges bizonyítást nem rendelte el, illetőleg nem foganatosította. Alappal támadható a jogerős ítélet

arra hivatkozással is, ha a jogvita elbírálása szempontjából jelentős tények megállapítása a bizonyítékok okszerű, logikai ellentmondást tartalmazó mérlegelésén alapul. Nem állapítható meg viszont eljárási szabálysértés akkor, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelését támadja. A szabad bíró mérlegeléssel megállapított tényállás felülvizsgálata nem lehet eredményes, mert a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok újbóli mérlegelésének - felülmérlegelésnek - nincs helye.

Az első- és másodfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükség körben széleskörű bizonyítási eljárást foganatosított, a bizonyítékoknak az egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásokról mentes és a Pp. 206.§ (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelően történt értékelése alapján megalapozottan állapította meg a tényállást, a jogerős ítélet indokolása megfelel a Pp. 221.§ (1) bekezdésében foglaltaknak. Az eljárási szabályok a bíróság számára olyan kötelezettséget nem írnak elő, hogy az ítélet indokolásában a felek által a perben hivatkozott minden egyes körülményre külön-külön részletesen ki kell térni. A felülvizsgálati kérelem tartalma alapján a Kúria sem talált olyan eljárási szabálysértést, ami az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással lett volna. Az eljáró bíróság a Pp. 177.§ (3) bekezdésében foglaltak szerint jogszabálysértés nélkül rendelte ki a szakértői intézetet, figyelemmel arra, hogy a felek között nem jött létre megállapodás a szakértő személyére vonatkozóan.

A Kúria mindenben egyetért a másodfokú bíróságnak a tartási szerződés és az azt módosító megállapodás érvénytelenségének megállapítása iránti keresetet elutasító rendelkezést helybenhagyó döntésével. Az általa levont jogi következtetéseket és a kifejtett indokokat maradéktalanul helytállónak tartja, ezért azokat megismételni nem kívánja, a jogerős ítélet helyes indokaira csupán visszautal a Pp. 270.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 254.§ (3) bekezdése alapján.

A felülvizsgálati kérelem kapcsán a Kúria az alábbiakra mutat rá: Nem ütközik jóerkölcsbe az a tartási szerződés, amelyet a szülő több gyermeke közül azzal a gyermekével köt meg, aki képes és hajlandó részére gyógyíthatatlan betegségében a törvényes tartási kötelezettséget meghaladó, kívánságainak megfelelő szolgálatokat nyújtani. Jóerkölcsbe ütközőnek csak az olyan tartási szerződés tekinthető, amelynek megkötésekor a tartást vállaló személy tudta, vagy biztos alappal következtetett arra, hogy vállalt kötelezettségét csak rövid ideig kell teljesítenie. A felperes álláspontjának az elfogadása az idős kora és súlyos betegsége folytán gondozásra és ápolásra szoruló szülővel szemben nemcsak azt az elvárást támasztaná, hogy életének legnehezebb szakaszában a köztudomásúan bizalmi viszonyt feltételező személyes

gondozását és ápolását szükségtelenül is kizárólag idegen személyek igénybevételeivel, gyermekének szeretetét, meghitt közelségét, aggódó együttérzését és biztatását nélkülözve oldja meg. A perbeli tartási szerződés a társadalom általános erkölcsi felfogásával nem ellentétes és ezért nem ütközik nyilvánvalóan jóerkölcsbe sem.

A tartási szerződés nem teljesítése, az eltartó szerződésszegő magatartása miatt kizárólag az eltartott kérheti a tartási szerződés megszüntetését. Jogutódai e kereset megindítására azonban keresetösségi joggal nem rendelkeznek. E követelések tekintetében – a perben már érvényesített keretben – jogutódlásnak van helye (BH 2008.242., BH 1999.310.). Az adott esetben tehát a felperesnek ebben a körben nincs keresetösségi joga.

Tévesen hivatkozott a felperes a Ptk. 99.§-ának megsértésére is. E szakasz a tulajdonjog hármasság tartalmát – részjogosítványait – fogalmazza meg, ez azonban nem jelenti azt, hogy a felperes a tulajdoni igény érvényesítésével egyidejűleg a használati díj iránti igényét is érvényesítette a hagyatéki eljárásban. Miután a felperes használati díjat először 2012. május 15-én érvényesített, az öt éves elévülési időre figyelemmel helytállóan állapította meg az első- és másodfokú bíróság, hogy a felperes használati díj iránti követelése elévült [Ptk. 324.§ (1) bekezdés, 326.§ (1) bekezdés].

A 0.150. hrsz-ú ingatlan forgalmi értéke vonatkozásában nem tévedett a másodfokú bíróság annak kimondásakor, hogy a felperes kötelmi igényt és nem tulajdoni igényt érvényesített. Az I. rendű alperes mint örökös jogalap nélkül volt az ingatlan egészének birtokában, ezért a Ptk. 193-195.§-ai, továbbá a jogalap nélküli gazdagodás Ptk. 361.§-ában írt szabályai szerint kell elszámolni egymással a törvényes örökösöknek, mert jogviszonyukra a jogalap nélküli birtoklás és a jogalap nélküli gazdagodás szabályait kell alkalmazni. Az I. rendű alperes mint jóhiszemű birtokos értékesítette a 0.150. hrsz-ú ingatlant, az eladáskor nem kellett számolnia a dolog kiadásának lehetőségével. Következésképpen a másodfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű alperes a 2008. évi eladáskor fennállott valós forgalmi érték alapján tartozik elszámolni a felperessel, nem pedig a jelenlegi forgalmi érték alapján. Az aggálytalan és alapos igazságügyi ingatlanforgalmi szakértői vélemény alapján pedig helyesen állapította meg a 0.150. hrsz-ú ingatlan eladáskori tényleges forgalmi értékét, amelynek fele összegét az I. rendű alperes köteles megtéríteni a felperesnek.

Helytállóan hivatkozott a felperes a pertárgy érték elírására. Ez az összeg helyesen $10.900.000 + 980.000 = 11.880.000$ forint. Ennek azonban az ügy érdemi elbírálása szempontjából nincs jelentősége.

Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet - a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabálysértés hiányában - a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a I-II. rendű alperesek felülvizsgálati eljárási költségét, míg a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdése és 14.§-a alapján az állam viseli a 10.143.210 (11.880.000 - 1.736.790) forint felülvizsgálati érték alapulvételével.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2014. október 8.

Dr. Orosz Árpád s.k. a tanács elnöke, Dr. Csentericsné dr. Ágh Bíró Ágnes s.k. előadó bíró, Dr. Kiss Gábor s.k. bíró